

LA CAMPANA DE GRACIA.

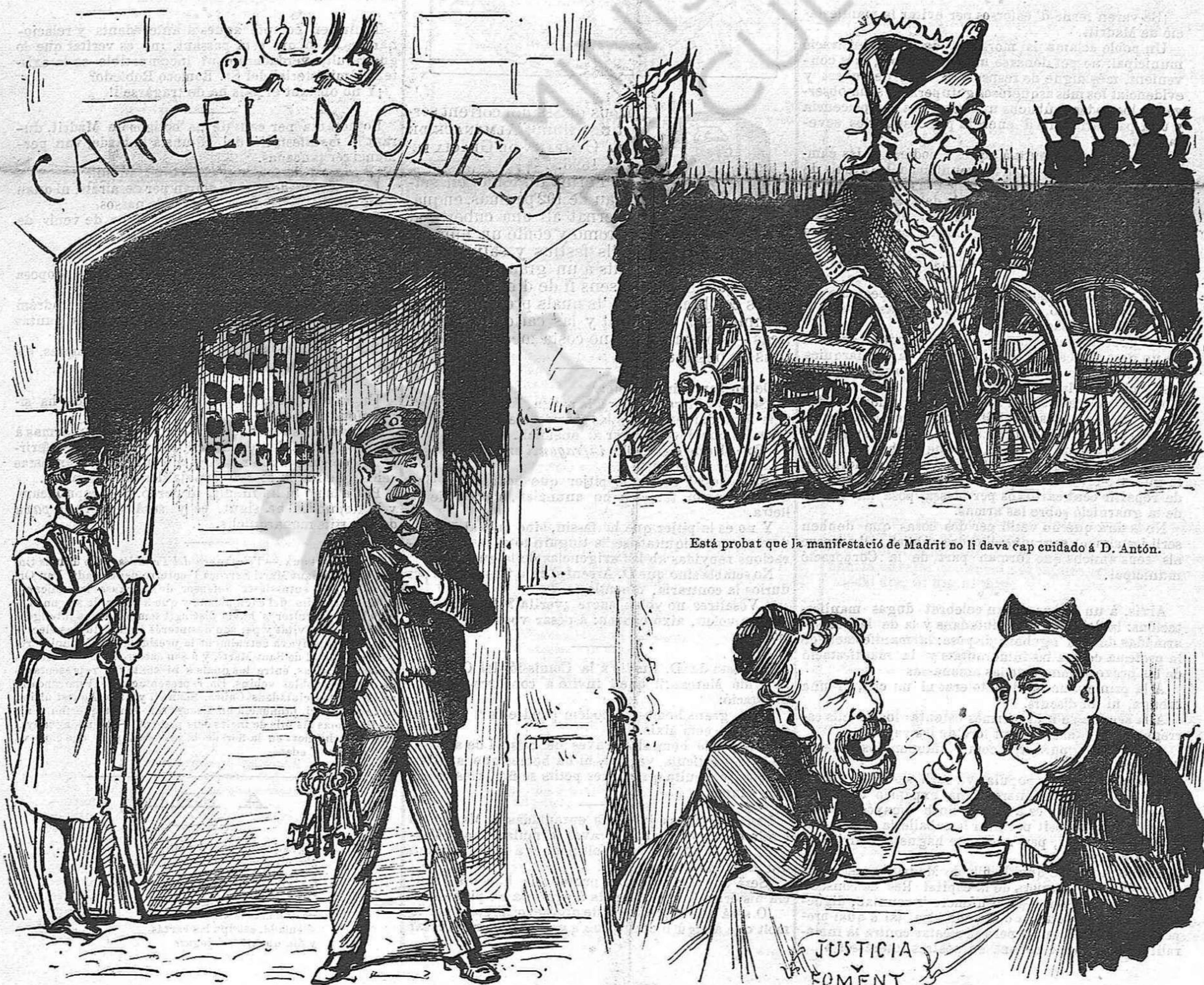
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LO DEL DÍA

Moltes protestas, molta manifestació, molta saragata; pero lo qu' es de concejal no veig
pas que 'n portin cap á 'n aquesta casa.

Y als socis de la barra encara menos que á D. Antón.

JUSTICIA
COMENT

LA MANIFESTACIÓ DE MADRIT

O dret de manifestar està terminantament consignat en lo Còdich Constitucional; pero, en virtut de la ley reguladora de aquest dret, els governs tenen la facultat de impedir del tot o entorpir quan menys lo seu exercici.

Així son aquí à Espanya, totes las conquistas democràtiques.

La Constitució las otorga, la llei les limita, y l'govern monàrquic las adultera ó las seqüestren.

En nom de quin interès se permet negar sempre l'permís pera celebrar una manifestació en la via pùblica?

Los carrers y plassas—diuen los governants—pertanyen al trànsit pùblic, y no es convenient obstruirlo ni interrompre'l.

Magnífich! Llavors, per qué permet las professioms religiosas, los rossaris de l'aurora y altres actes del culto catòlic? Per qué executa ell mateix las parades y l's desfiles militars? No interrompen lo trànsit? No l'obstrueixen? No infereixen perjudici als viandants que han de dirigirse á sos quefres?

Veritat que aixó no te res de lògich?

Ah! si à Espanya hi hagués lògica, ó la monarquia seria francament absolutista, com ha de ser la verdadera monarquia, ó las institucions democràtiques se desarrollaran dintre de la seva forma natural y propia: dintre de la forma republicana.

Per falta de lògica, vivim en plena era de arbitrariedad ministerial qu'és la pitjor y la més odiosa de totes las tiranias. Lo dret dels ciutadans està exhibit per las exigencies dels mandarins. Aquests no coneixen altre ley que la seva conveniencia.

Be varen ferne d'eforsos per evitar la manifestació de Madrit!

Un poble aclama la moralitat de l'administració municipal: no pot donarse un fi més noble, més convenient, més digne de respecte. S'han descubert y evidenciat los mes asquerosos gatuperis, y s'ha observat en los poders pùblics una sospitosa complacència y una palmaria falta d'energia per castigarlos severament.

No bastan per moure à aquests poders, ni las campanyas de la premsa, ni las reunions dels Circuls de totas las idees y tendencias, ni las suscripcions populares, en obsequi del denuncidor dels frauds municipals y à las quals aportan lo seu óbol, en pochs días, més de 80,000 personas. Lo govern s'ho escolta com si sentís ploure.

Per fer caure l'plat de la balansa de la justicia repara, se fà precis reunir, à una hora dada, una massa popular, imponent pel número, respectable per la seva significació, fortà y temible per las seves aspiracions moralisadoras.

Y l'govern, impostent per negar en rodó l'exercici de un dret qu'és moneda corrent en la monàrquica Inglaterra, y en tots los països que s'regeixen per institucions parlamentaries, regateja la facultat de celebrar la manifestació, li senyala l'siti ahont tindrà d'efectuarse, fà tota mena d'eforsos per contrarrestar lo seu efecte, influeix sobre l'seus empleats, baix amenassa de cessantia, porque s'abstinguin de pendre part, treu la caballeria al carrer, desplega la guardia-civil en los punts estratègics, y despòs de repartir cent cartuxos per plassa, posa las tropas de la guarnició sobre las armas.

No s'drà que no vetlli per dos coses que deuen serli igualment sagradas: l'ordre pùblic y l'amparo als seus amichs que forman part de la Corporació municipal.

Així, à un temps s'han celebrat dues manifestacions: la dels pacifichs ciutadans y la de las forças armadas de que l'govern disposa: la manifestació de la protesta contra las inmoraltats y la manifestació de las provocacions y de las amenassas.

A la primera no se li ha tolerat ni un crit, ni una arenga, ni un discurs.

A la segona se li ha permés ostentar los fusells carregats y l'sabres lluhint fora de las vaynas.

Democracia pura, tal com l'entenen los governs de la monarquia!

A la manifestació popular va serli senyalat com à siti únic d'expansionar (una expansió muda) lo passeig del Prado, es à dir un lloc espayós, ample, ras y molt aproposit per tirar la caballeria al damunt dels manifestants, per mica que haguessin arribat à descantellarse.

Res de permetre que l'sfills de Madrit penetressin en los carrers interiors de la capital. Res de consentir que l'squ'en tan gran número s'reunian, digneissin: «Tenim aquesta ó aquella idea, tal ó qual proposít: ens hem reunit pera protestar contra la inmoraltat que s'està cebant en nostres interessos.»

Silenci complert.

La veu dels manifestants hauria sigut apagada incontinent ab l'espatech dels fusells y ab los cascos dels caballs.

No tindrà forsa l'govern per acompañar à la presó als xanxullers de un Ajuntament; pero per trinxar à la massa de ciutadans que s'llasan al carrer en demanda de moralitat y justicia, n'té de sobras.

Això es lo que s'desprén de la manifestació madrilenya. *Algo es algo.*

Després, los comentaris, l'agafador, per continuar governant à despit del poble.

Los ministres diuen:

La manifestació ha sigut fluixa: no ha reinat en ella l'menor entusiasm: no ha revelat cap forsa que s'ns obligui à desprendre's de las carteras.

Què son vint, ni quaranta, ni vuitanta mil ciutadans reunits en un passeig à una hora dada? Si descartem als curiosos, no queda casi ningú. Y curiosos devian serho la majoria, sino tots ells, dada la calma, la flama que han demostrat. Encare estan dejuns de dir lo que volen.

Així parla avuy el govern; aquests mateixos ministres que avants de la celebració del acte se l's arronsava l'llobregó, y que una vegada han vist passar la tormenta, fent servir de parallamps la punta dels sabres y de las bayonetes, respiran ab satisfacció.

Ara comprehench qu' en Romero Robledo y en Bosch y Fustegueras, se fassin l'ullet y riguin. Don Anton, no té, ni tindrà may millors auxiliars de la seva política.

Després de tot, què ha passat? No res.

«¿Que es eso? Un pueblo arruinado.... Puede el baile continuar.»

P. K.

IJOUS dia 19 del corrent sortirà à llum l'ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PERA 1896.

Forma un tomet en setzau de 192 pàginas, enquadrnat ab una cuberta al cromo y conté un número respectable de traballs festius y satírichs en vers y en prosa deguts à un gran número de autors catalans y un sens fi de dibuixos de artistas celebrats, entre l's quals predominan los assumptos d'actualitat y las caricaturas políticas.—A pesar de tot, no costa més de 50 céntims de pesseta.

De un bando insurreccional:

«Serà considerat traidor à la patria, l'obrer que presi la forsa del seu bras à las fàbricas de sucre, font de recursos que devém cegar al enemic.

• Tot el que siga cullit *infraganti* traballant, serà passat per las armas.»

Salvatges! Y no es lo pitjor que ho dignin, sino que ho fassin, tal com ho anuncian, al peu de la lletra.

Y no es lo pitjor que ho fassin, sino que als autors de aquestas iniquitats se l'stinguin totas las consideracions renyidas ab las exigencies de la guerra.

No sembla sino que D. Arseni s'haja figurat que pot durlos la contraria, dihentlos:

—Vosaltres no voleu sucre ¿veritat? Donchs això que no voleu, això haureu: à pesar vostre jo us ensucraré.

Resposta de D. Emilio à la Comissió del Circul de la Unió Mercantil que l'invitá à concorrer à la manifestació:

—Los grans homes no podém pendre part en certes actes així com així.

—Los grans homes! A través del cristall de aument de la mes ridicula vanitat, hi ha homes que s'miran sempre, y resulta quant mes petits se fan, mes grans se creuhen.

Las diligencias judicials entaulades à Madrit ab motiu de las denuncias graves formuladas pel Marqués de Cabriñana, van molt poquet à poch, com qui diu, à pas de cargo!

—Serà que la cosa es tan bruta, que hasta la Justicia històrica s'veu obligada à agafarla ab pinsas?

—O serà que s'pren peu de qualsevol pretext per lo molt que à algú li convé que s'vaja allargant la cosa?

Això últim es lo mes probable.

En la guerra, las plassas sitiades se rendeixen per fam. En las bregas políticas, las corrents populars se fan cedir per fastidi y per cansanci.

Qui dia passa any empeny.

Y no pot dirse que certas pudós asquerosas s'esbravien may; pero si que l's nassos mes fins y mes sensibles acaben per acostumarse à ensumarlas.

Tal es avuy la política del govern: fer avesar al país à olorar la peste que s'desprén del pudriment dels Ajuntaments corruptos.

Los manifestants de Madrit van tenir la mala idea d'enviar un telegrama al héroe de Sagunto.

Y D. Arseni contestà diuent entre autres cosas:

«Agradezco el recuerdo cariñoso que me envian, aunque siento la ocasión, pues deseo la unión de todos.»

¿Es à dir que han d'estar units lo país qu'és dona la seva sanch per la guerra y l's que s'aprofitan de l'ocasió pera ficarli las mans à la butxaca?

Vaja, pleguém.

Confiar als Tribunals l'esclariment dels abusos denunciats pel Marqués de Cabriñana, en principi està molt bé y es lo que procedeix.

Pero, en la pràctica...

Considerin que som à Espanya, y es ministre de Gracia y Justicia en Romero Robledo. Tinguin present qu'ell ha dit mes de una vegada: «Los funcionaris del ordre judicial passarán per allá ahont jo indiqui, ó per la porta. Y no olvidin, que l'jutje senyor Maroto va ser trasladat contra la seva voluntat y en só de càstich per haverse atrevit à procesar à n'en Bosch y Fustegueras quan encare no era ministre.

—La seva estancia à Madrit—va dirli sense ferhi embuts—es incompatible ab la presencia en lo ministeri del meu amich Sr. Bosch.

Y l'Sr. Maroto va tenir que fer la maleta vulgas que no vulgas.

Tenint en compte aquests antecedents y relacionantlos ab lo qu' està passant, ¿no es veritat que lo que resulta verdaderament incompatible es la existència ministerial del Sr. Romero Robledo?

¡Y no obstant el país ha de tragàrsel!

Lo noranta per cent de las botigas de Madrit, durant la manifestació del dilluns à la tarde, van permanecer tancadas.

Y à pesar de tot, lo govern tan tranquil!

Los conservadors no's donan per desairats, ni quan tot un poble l's venta la porta pels nassos.

De conservador y de senyor se n'ha de venir de mena.

Han corregut rumors de que D. Arseni se proposa dimitir lo mando del exèrcit de Cuba.

Mentre aquests rumors no's confirmen, tindrà reservats los comentaris que s'ns venen à las puntas de la ploma.

Y l'país, quan arribi l' hora de passar comptes, els passarà. ¡Vaya si l's passarà!....

Un coronel ex-carlista, que s'troba à Cuba ha sigut nombrat general.

En canvi l's ex-oficials que van alsarsse en armas à Badajoz y à la Seu de Urgell, estan cansats de oferir-se al govern per anar à lluytar contra l's separatistes sense que ni tan sols se l's haja donat las gracies.

Per ells no hi ha indult, ni perdó. Son republicans y la República ha sigut, es y serà sempre l'papu dels partits monàrquics.

CARTA DE FORA.—Vilafranca del Panadés.—Lo dilluns tingué efecte à Sant Martí Sarroca l'enterro del ciutadà Pau Orga y Olivella, entusiasta defensor de la causa republicana, encimich acérrim del caciquisme, y que à pesar de ser un senzill obrer agricultor, s'havia distingit sempre per sa intel·ligència, per sa activitat y per son desinterés en las lluytas electorals. Desempenyava actualment la presidència del Comitè republicà federal de Sant Martí, y à son enterro hi assistiren mes de 300 persones, entre las quals s'hi contaven representants de diferents pobles veïns. En representació de Vilafranca hi assistiren los ciutadans Cabra, Saumell y Rius. Aquest últim, en lo cementiri, pronuncià un discurs tan sentit que feu venir las llàgrimes als ulls de molts dels presents.—Lo maluguanyat Pau Orga ha mort en la flor de la juventut, puig que contava sols 29 anys d'edat.

A ELL

¿Estich despert ó somio?
¿Es dir que se ns ha arronsat,
y efectivament demana
permis per poder tornar?
¿Es dir que ara que s'adona
de que això s'va embolicant
s'enfada, estripa las cartas
y diu que no vol jugar?

¡Quin desengany, reyna pura!
¡quin tremendo desengany!
¿Cóm podia figurarme
que á lo més bonich del ball
plantés á la balladora
y surtis del envelat!....
¡Jo, que ja s'estonas perdudas
amanía consonants
per ferli un' oda patriótica
de proporcions colossals
lo dia de la tornada!
¡Jo que havia ja enrahonat
ab tres ó quatre personas
de la escala y del davant,
per veure de juntar fondos
y aixecarli un pedestal
en mitj de qualsevol plassa
ó en un reconet del Parch!....
¿Cóm quedém—si al fi s' confirma
que vosté pensa tornar—
cóm quedém los entusiastas
que durant set mesos llarchs
ens hem estat defensantó,
poch menos qu' espasa en mā,
contra 'ls esperits incréduls
que 's divertian dupert
del seu talent estratègich
y 's reyan d'un modo clar
de tot alló de las plujas
y dels seus magnífichs plans?

No, general; no fem bromas
mirí que en aixó li vā
lo prestigi de la marca
registrada anys endetrás
en las hortas de Sagunto;
calculí que al cap-de-vall
si verifica aquest mutis,
lo poble s' olvidarà
dels mérits que vosté ostenta,
tant per alló de 'n Saballs,
com per l'altra pau de Cuba,
com pel célebre tractat
ab los respectables moros,
y únicament pensarà:

—Va dirnos que anava á América
á arreglá aquell daltabaix
en tres ó quatre ó cinch mesos;
y al últim torna d'allá
ab la qua entre las camas
deixancho pitjor que avants.—

Créguim, versatil guerrero.
mediti ab serenitat
la trascendencia del acte;
pensi que avuy plegá l'ram
equival á tirá l'casco
y l'lorón á can Pistrats,
y antes d' entrá al trasatlàntich
potse encare mirarà
si d' una ó altra manera
pot doná un cop ben donat
que neteji de sa gloria
l' avuy entelat fanal.

La situació es delicada.
Decideix quedarre allá?
Donchs es precis que traballi
per fer callá als qué aquí van
dihent que tot le ha salido
un poquito desigual.
¿Vé efectivament? Donchs desis
y procuri descansar
lluny del escenari públic.
Lo seu paper s' ha acabat:
ja no volén més comedia.
Comén: i ns à torna l'ral!

C. GUMA.

SOLUCIÓ DE LA CRISSIS

ALAU de la Presidència del Consell de ministres.

En Cánovas se passeja amunt y avall del seu despaig. Està agitadís sim: treu foch pels caixals, mira més malament que 's altres días, diu frasses incoherents... Lo Mónstruo s' ha tornat una fiera.

De tan en tant arriba un rumor com un tró llunyá ó una onada que s' acosta: es lo poble reunit á la plassa pública.

Entra un ordenansa.

—President....

—¿Qué hi ha? ¿Quinas notícias portas?

—La manifestació creix per moments...

—Deu fer com la deuda d'Espanya....

—Una cosa així: la comparació es hermossíssima. Ja la fa ré corre.

—Lo que has de mirar que no ns fassin corre á nosaltres.

Acaba desseguida: ¿qué vol la gent de la manifestació?

—No ho sé: no hi sentit sino que eridavan una cosa.

—¿Qué?

Tothom deya: ¡Qué salgan! ¡qué salgan!.... Jo m' hi pensat que debian volquer dirllos autors.

—¡Ah! ¡Qué salgan deyan?.... ¡Cuya! Vés á casa en Romero y en Bosch y digals que vinguin.—

Passan cinch minutxs.

Don Albert y l'ex-pollo arriban ab lo mateix posat que si anessin á un enterro.

—Amichs meus— diu en Cánovas al véurels:—las circunstancies son difícils. La tempesta creix y l'barco corra perill d'anársen á pico.

—Tant se val!—respon en Romero tractant d' alegrarse fent un xiste:—aquí ja hi estém acostumats á perdre barcos. No vindrà d'un més ó menos.

—No pot ser, amich Romero. La embarcació ha de salvarse, costi lo que costi, encare que sigui apelant als mes grans sacrificis.

Lo mónstruo diu la paraula sacrifici ab una entonació tan melancòlica, que en Bosch y en Romero Robledo començan á tremolar.

—Sacrificis?—fa en Fustegueras procurant desviar l'intenció del President:—Ja sab que desde 'ls nostres ministeris estem disposats á ferne de tota mena. ¿Veritat, Romero?

—Veritat.... desde 'ls nostres ministeris.—

En Cánovas fa un esforç pera donar á la séva veu una inflexió ben carinyosa, y continua:

—Fills meus, quan una embarcació està á punt de pérdes é que fá 'l capitá pera evitar lo naufragi? Tira á l'ayga tota la carga inútil, tot lo que pot alleugerir el barco....

—Bé, la carga inútil sí; pero la útil.... ¿Que 'ns té per inútils á nosaltres?

—¿Jo? ;Y que haig de tenirvoshi! Al contrari; sou los ministres que més m' agradéu; pero iay! la opinió no està d' acort amb mi, y l'opinió exigeix avuy lo vostre sacrifici. Heu de deixarvos tirá á l'ayga.

—Home! Aixó 'ns ho podia haver dit aquest istiu quan eram á la platja de San Sebastián.

—Deixis de bromas, Romero, que 'ls moments no son oportuns.

—¿Sent, al carrer? Es lo poble que 'l xiula.

—Ja pot xilar tant com vulgui: jo no vull beure.

—Bueno, no begui; pero al menos deixis tirar á l'ayga.

En Romero comensa á empiparse y á pendres la cosa de serio:

—De manera—diu agafant á don Anton per la solapa—de manera que perque 's veu perdot ens abandona, y ens entrega á las fieras, per veure si ab la nostra carn las hi tapa la boca y callan?

—No, senyor—tartamudeja en Cánovas:—no s'ho prenguin d'aquest modo....

—Donchs, defénsins.

—¿Cóm? ¿de quina manera?

—La manera—diu en Navarro Reverter qu' en aquell moment està entrant y que ha sentit l'última part del dialech—la manera de defensarlos la porto jo.

—¿Voste?—exclaman els altres tres, rodejantlo ansiosos:—Digui, corri, cuytit!....

—Acabo de polsar l'opinió y sé que aquesta l'únich que vol es que 'ls senyors Romero y Bosch deixin las sevas carteras

—Si senyor.... ¿Qué mes?

—Ja poden endavinarlo: la solució salta ella mateixa. En Romero deixa la cartera de Gracia y Justicia, en Bosch deixa la cartera de Foment....

—¿Y luego?

—Luego en Romero agafa la cartera de Foment y en Bosch la de Gracia y Justicia.... la opinió queda satisfeta, y vostés no's mouhen del ministeri.

En Cánovas dirigeix a n'en Navarro una mirada d'agraiment y 's posa á meditar la proposició.

—La portarà á la pràctica?

No tardarem á saberho.

FANTÍSTICH

FLORS DE GRACIA

COPLAS SATÍRICAS

—Avants los veïns de Gracia
podian, públicament,
renegar davant del Batlle
y de tot l'Ajuntament;
mes ara 'l senyó Arteaga
permèt tan sols renegar
á n' aquells que tenen moltes
pessetas per gaster.

—Donchs noy, lo Batlle de Gracia
no es pas dels Batlles mes llechs
puig veig que sab fer moneda....

fins dels mateixos renechs!

—No sé si 'l Batlle Arteaga
es ó deixa de ser llech;
pro sé que la Mareslesa
ijo 't flich! no es pas cap renech;
y ell, (imitant al alcalde
de les Corts de Sarriá,)
no vol que la Mareslesa
pel carré puga tocar.

—En cambi molts asseguran,
d' una manera formal,
qu' ell deixa tocar las trampas
á qualsevol concejal.

—Al bateig civil de Gracia,
que hi va haver música y cants,
acompanyat se veure
d' uns tressents republicans.

Y lo diari de 'n Mencheta,
perque á Gracia ningú l'vol,
tal bateig va criticarne
fent lo paper de mussol.

—Com que als carcas ensabona
y als republicans fa mal,
se li pot di al Noticiero....

Noticiero carca-mal.

BOIXOMPIFAIG.

ALAU de la Presidència del Consell de ministres.

—Tant se val!—respon en Romero tractant d' alegrarse fent un xiste:—aquí ja hi estém acostumats á perdre barcos. No vindrà d'un més ó menos.

—No pot ser, amich Romero. La embarcació ha de salvarse, costi lo que costi, encare que sigui apelant als mes grans sacrificis.

Lo mónstruo diu la paraula sacrifici ab una entonació tan melancòlica, que en Bosch y en Romero Robledo començan á tremolar.

—Sacrificis?—fa en Fustegueras procurant desviar l'intenció del President:—Ja sab que desde 'ls nostres ministeris estem disposats á ferne de tota mena. ¿Veritat, Romero?

—Veritat.... desde 'ls nostres ministeris.—

En Cánovas fa un esforç pera donar á la séva veu una inflexió ben carinyosa, y continua:

—Fills meus, quan una embarcació està á punt de pérdes é que fá 'l capitá pera evitar lo naufragi? Tira á l'ayga tota la carga inútil, tot lo que pot alleugerir el barco....

—Bé, la carga inútil sí; pero la útil.... ¿Que 'ns té per inútils á nosaltres?

—¿Jo? ;Y que haig de tenirvoshi! Al contrari; sou los ministres que més m' agradéu; pero iay! la opinió no està d' acort amb mi, y l'opinió exigeix avuy lo vostre sacrifici. Heu de deixarvos tirá á l'ayga.

—Home! Aixó 'ns ho podia haver dit aquest istiu quan eram á la platja de San Sebastián.

—Deixis de bromas, Romero, que 'ls moments no son oportuns.

—¿Sent, al carrer? Es lo poble que 'l xiula.

—Ja pot xilar tant com vulgui: jo no vull beure.

—Bueno, no begui; pero al menos deixis tirar á l'ayga.

En Romero comensa á empiparse y á pendres la cosa de serio:

—De manera—diu agafant á don Anton per la solapa—de manera que perque 's veu perdot ens abandona, y ens entrega á las fieras, per veure si ab la nostra carn las hi tapa la boca y callan?

—No, senyor—tartamudeja en Cánovas:—no s'ho prenguin d'aquest modo....

—Donchs, defénsins.

—¿Cóm? ¿de quina manera?

—La manera—diu en Navarro Reverter qu' en aquell moment està entrant y que ha sentit l'última part del dialech—la manera de defensarlos la porto jo.

—¿Voste?—exclaman els altres tres, rodejantlo ansiosos:—Digui, corri, cuytit!....

—Acabo de polsar l'opinió y sé que aquesta l'únich que vol es que 'ls senyors Romero y Bosch deixin las sevas carteras

—Si senyor.... ¿Qué mes?

—Ja poden endavinarlo: la solució salta ella mateixa. En Romero deixa la cartera de Gracia y Justicia, en Bosch deixa la cartera de Foment....

—¿Y luego?

—Luego en Romero agafa la cartera de Foment y en Bosch la de Gracia y Justicia.... la opinió queda satisfeta, y vostés no's mouhen del ministeri.

En Cánovas dirigeix a n'en Navarro una mirada d'agraiment y 's posa á meditar la proposició.

—La portarà á la pràctica?

No tardarem á saberho.

L'enterarse de que 'l govern, el dia de la manifestació, vā omplir los carrers de guardia civils y de soldats de caball, deya un comentarista:

—Tanta forsa pública per vigilar als manifestants, y tan poca per vigilar als regidors!.... Y aixó que aquests últims son los únichs que necessitan que 'ls vigilin!

No haventhi prou ab l'associació famosa dels Paisos de familia, ara sembla que se'n ha format un altre de Mares catòlicas, las quals han obert campanya contra D. Odón de Buén, dirigint una exposició al trono, demanant que no se li permeti ensenyar doctrinas contràries á la religió catòlica.

D. Jaume, l'enuorabona:
si 'ls pantalons li han fet figura
fá molt bé en tentar fortuna
agarrantse á las faldillas.

Lo nou Fiscal de l'Audiència provincial de Barcelona que està pròxim a arribar per prendre possessió del càrrec se diu *Becerra y del Toro*.

Vaja: ara sí que podrém dir que tenim un fiscal de puntas.

Si es cert qu' en las balanças del criteri de D. Anton pesan més los ministres Romero y Bosch y Fustegueras que 'ls 80,000 ciutadans que van pendre part en la manifestació de Madrid, serà precis regoneixer una de aquestas dos coses:

O bé 'ls dos homes que pesan mes que 80,000, han d'estar molt grases; ó bé las balanças del criteri de don Anton han d'estar extremadament desafinadas.

Cinquanta mil duros dels que siguieren entregats cedint á las imposicions dels Estats Units, ab motiu de la indemnisió Mora, han sigut cedits á la Junta separatista, ab destino als insurrectes de Cuba.

En Moret y en Cánovas tenen motius de sobras per estar molt satisfets. Perque lo que dirán ells:

—Si de casa van sortir aquests diners, á casa tornan descambiats en balas de plom.

Va empenyarse 'l govern en que la manifestació de la moralitat no entrés de cap manera

LA PROPINA DELS QUARTOS DE 'N MORA

L'oncle Sam, protestant del seu carinyo á Espanya, després de burxar molt, al últim va cobrarlos.

Y en Mora, al veure's reunits hi va passar un bon rato.

Y va quedar tan satisfet que 'n regalà 50,000 als insurrectes de Cuba, perque en nom seu donguessin las gracies al gobern d'Espanya.

En lo successiu quan aquells salvatges volin treus ab la dinamita ó matxetejin als pacífichs ciutadans, ho podrán fer ab acompañament de xaranga.

Y podrán dir que la guerra feta per ells ha anat adquirint un carácter mes recreatiu y mes artístich.

En Sagasta vá assistir á la manifestació de la moralitat administrativa-municipal.

Suplico al lector que al enterarse de la noticia s'aguanti 'l riure.

Perque D. Práxedes ben clar ho vá dir:

—A la manifestació no hi assisteixo com á jefe de partit, sino com á simple particular.

Entenguis bé la distinció. Sempre que D. Práxedes s'associa á un acte popular se deixa 'l tupé á casa seva.

Un telegrama expedít al demati del dia de la manifestació madrilenya:

«La policia ha practicado entre ayer y hoy la detención de 180 individuos, más ó menos conocidos como timadores, para evitar que ejerzan sus maniobras en la manifestación de esta tarde.»

¡180 timadores á la garjola!.... ¡Bona pesea!.... Pero no per això's pot dir que siga complerta; perque si per un costat vá agafar á 180 timadores, per l'altra part no hi ha notícia que hagüés molestat lo mes mínim á cap concejal.

Una senyora diu que vá preguntar á D. Antón:

—¿Y avuy podré sortir á passeig?

Dignim ¿no hauria sigut mil vegadas millor qu'en lloc de ferri aquesta pregunta, á passeig hi hagüés enviat á D. Antón?

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1.ª XARADA. —Car-me-ta.

2.ª ANAGRAMA. —Lola. —Olla. —Alla.

3.ª GEROGLIFICH. —Com mes ombra menos sol.

Han endavatinat las tres solucions los ciutadans Pere Prats Vila, Peret del Café, Trenyina, Pa y Poma, I. Bacallans, Salvi Ribas, J. Huguet Vilafranquí, R. Torres, y Antón Ensuma; n'han endavinadas 2, Joan Rocavert y Antonet de P. y 1 no més E. Sugrañes Giralt.

XARADA

—Ahont te ficas Hu-segona?
—¿Qué quarta-dos? Soch aquí.

—¿Vols vení á menjarte ab mí una quart-tres-dos molt bona?

—Si es de las de tres petit vindré de molt bona gana.

Lo meu tot si no ets pavana trobarás tot desseguit.

JOANET CORAL.

ANAGRAMA

Aquí en lo nostre total no hi ha casat que no tot per ser protector devout dels fabricants de total.

J. LIQUEM O.

TRENCA-CLOSCAS

D. RAMÓN CHAPÍ Y DELIUZE
PALMA.

Formar ab aquestes lletras lo titul de una parodia castellana.

DOS ESCEDENTS DE CUPO.

TERS DE SILABAS

• • • • •

Primerà ratlla vertical y horisontal: embarcació.—Segona: arbre fruyter.—Tercera: eyna de pagés.

PERE ESCLUSA.

GEROGLIFICH

SIEN

D EN

JOAN XARRAMÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Pep de Bagá, J. Prat de Terrassa, E. Claramunt, P. Batlle Payret, Narcís B. A., Pere Carreras, V. Cassany, M. M., D. Ferrer, Ricart Pujol, Juli Marigó, F. Martorell, Andreuhet de Vilafrança, Ventura P., Angel Pá, E. P., J. Aralib, Eudalt Sala, Pep Trinxer, Joan Gine, J. M. y F., Salvi Ribas, J. Bacallans, Pá y Poma, Mayol y Canellas, J. Roger (a) Faluga y Angel Pí.—Lo que 'ns envian aquela senmanna no ja per casa.

Ciutadans S. P. de Vilafrança, Joan Rocavert, J. Huguet Vilafranqui, Peret del Café, Pere Prats Vila, Lope de Pega, Samuel Grau, Ricardini R. T. T., Aguilera, Emilio Prats, Un Aprenent d' Artista, Anton del Singlot y R. Verdulerz.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns encien.

Ciutadá Lluís Salvador: Vá bé.—Un lector de *La Esquella*. Enterats.—J. Villá y X.: Es fluix.—Periodista en miniatura: No 'ns fá pessa.—Dumerje: No 'ns agrada prou.—J. Robert P.: Lo mateix li dihem.—F. Negué: Degué ser una advertència nostra no consignant que 'l seu traball del Almanach era un arreglo: estarém prèv nguls: gràcies per l'envio.—S. Bonavia: Vá bastant bé: Gràcies.—Eugeui Montra: Es fluix.—J. M. Bernis: Está bé.—J. Avelta: No 'ns agrada prou.—Sucra Candi: Miraré de aprofitarho.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

!! Ning!! !! Nang!! !! Ning!! !! Nang!!

!! Dijous!! !! Dijous!! !! Dijous!!

Día 19 ♦ Día 19

! SORTIRÁ! ! SORTIRÁ!

L' ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PERA 1896

Un tomo ab setzau de 192 planas ab una cuberta al cromo plé de caricaturas políticas.

Preu com sempre 2 ralets.

